

Γράφει ο **Σπύρος Κοντομάρης***

Εξορύξεις υδρογονανθράκων, κανιβαλισμός των εργαζόμενων στην τουριστική βιομηχανία, ιδιωτικοποίηση και αρπαγή του δημόσιου ελεύθερου χώρου, Μνημείων, παραλιών, δασικών εκτάσεων και υδροβιότοπων, ιδιωτικοποίηση και αρπαγή των κοινής ωφέλειας υποδομών και υπηρεσιών ύδρευσης, αποχέτευσης, διαχείρισης απορριμμάτων.

Πριν λίγα χρόνια τα βλέπαμε σαν απειλή, σήμερα γίνονται πραγματικότητα.

Τα (Μνημ)ιόνια Νησιά, Περιφέρεια εξαιρετικού φυσικού κάλους και τράπεζα αστείρευτου πολιτιστικού αποθέματος, μετατρέπονται σε πραγματικό χρυσωρυχείο καπιταλιστικής λεηλασίας των ανθρώπων και του περιβάλλοντος.

Κάθε καρδιάς Κεφάλαιο, εγχώριο και ξένο, μεγάλο και μικρό, προσκαλείται να αρπάξει την ευκαιρία, να επιδοτηθεί με κρατικό χρήμα, να εκμεταλλευτεί την σκόπιμη κατάρρευση της εργατικής και περιβαλλοντικής νομοθεσίας.

Όχι, για την διάλυση του πλέγματος κοινωνικής προστασίας των Ιονίων, δεν ευθύνονται μόνο οι Κυβερνήσεις, νυν, πρώην και επόμενες.

Ευθύνεται και η συντριπτική πλειοψηφία των παρατάξεων της τοπικής αυτοδιοίκησης πρώτου και δεύτερου βαθμού, οι οποίες είτε από σκοπιμότητα, είτε από ελαφρότητα, επιμένουν να εξωραΐζουν τη δολοφονική και καταστροφική πολιτική του Κεφαλαίου, υιοθετώντας επιφανειακές, απολίτικές και εγκληματικά ουδέτερες τοποθετήσεις.

Ίδια αόριστα συνθήματα, ίδια αόριστα προγράμματα, ίδια αόριστα επικοινωνιακά τρικ, χαροπαλεύοντας κάπου μεταξύ του αδιάφορου και του αισθητικά ενοχλητικού.

Αύριο, μέλλον, ελπίδα, αλλαγή, ανάπτυξη, προοπτική, ενότητα, πορεία, κίνηση, επανεκκίνηση, ανακίνηση, αναστροφή, να ζεις, ψηλά, όλοι μαζί. Υποψήφια προϊόντα με ημερομηνία λήξης που μετακινούνται στα ράφια του πολιτικού σούπερ μάρκετ.

Παρατάξεις τόσο απολίτικα ίδιες, όσο και απολίτικα υπέρ της επιτελούμενης καπιταλιστικής λεηλασίας.

Πρώτο παράδειγμα: οι Υδρογονάνθρακες

Οι εγχώριοι υδρογονάνθρακες αποτελούν θεωρητικά μια δυνατότητα μείωσης του κόστους της ενεργειακής εξάρτησης και ομαλής μετάβασης σε μια οικονομία χαμηλών ρύπων με όχημα εξορύξης ένα δημόσιο και κοινωφελή φορέα που θα εφαρμόζει τις βέλτιστες επιστημονικές τεχνολογικές περιβαλλοντικές πρακτικές σε κοινωφελή μη κερδοσκοπική κατεύθυνση λειτουργώντας κάτω από τον εργατικό έλεγχο των ίδιων των εργαζομένων.

Στην πράξη όμως, τα δικαιώματα εκμετάλλευσης ξεπουλήθηκαν από την ενταγμένη στο NATO και την ΕΕ ελληνική κυβέρνηση, σε αγαπημένα παιδιά του NATO και της ΕΕ, σε πολυεθνικές που έχουν αιματοκυλήσει

όλο το πλανήτη με φασιστικά πραξικοπήματα, με περιβαλλοντικά εγκλήματα, με θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα. Η εκμετάλλευση του δημόσιου ορυκτού πλούτου πρόκειται να καταλήξει εν μέρει στις τσέπες των πολυεθνικών εν μέρει στις τσέπες του συνεργαζόμενου εγχώριου ενεργειακού κεφαλαίου, ώστε το πολιτικό προσωπικό από τον πρωθυπουργό ως τον τελευταίο κοινοτικό σύμβουλο να μπορεί να καμαρώνει για την αναβάθμιση της γεωστρατηγικής θέσης της Ελλάδας και για τις χιλιάδες νέες ανταγωνιστικές (κακοπληρωμένες) θέσεις εργασίες.

Ποια είναι η συγκεκριμένη άποψη των απολίτικα ίδιων παρατάξεων: Ούτε υπέρ (για να μην στενοχωρήσουμε το τουριστικό κεφάλαιο) ούτε κατά (για να μην στενοχωρήσουμε το ευρωπαϊκό κεφάλαιο που μας στέλνει εκατομμύρια τουρίστες) και προφανώς δεν πρόκειται να το εμποδίσουμε αν εκλεγούμε.

Δεύτερο παράδειγμα: ο Ερημίτης, ο Ίσος, το Βίδο, η Μπούκα, το Σπίτι, ο Οίκος, ο Κάλυβος

Ξανά σε θεωρητικό επίπεδο, η ήπια παραδοσιακή αγρο-τουριστική δραστηριότητα που προφυλάσσει αναλλοίωτο το ιστορικό και πολιτιστικό χρώμα θα μπορούσε υπό όρους να εξασφαλίσει καλύτερες συνθήκες εργασίας για την κοινωνική πλειοψηφία και για τους μικρούς παραγωγούς.

Στην πραγματικότητα κυριαρχεί το βασίλειο της μαζικής αρπαχτής του, υπερκορεσμού και της υπερσυγκέντρωσης τουριστικού κεφαλαίου στα χέρια λίγων ομίλων, που συνεχίζουν να εκμεταλλεύονται όλο και περισσότερο τους εργάτες της τουριστικής βιομηχανίας, να αρπάζουν δημόσιο χώρο, να ρυπαίνουν χωρίς όριο, να επιβαρύνουν τις ήδη περιορισμένες και ελλειμματικές υποδομές. Ενίοτε ορισμένοι ξενοδόχοι αναλαμβάνουν και χρέη σωτήρα, πολιτικού καθοδηγητή, χορηγού ευτελέστατης υποκουλτούρας.

Τι λένε οι **απολίτικα ίδιες παρατάξεις** για το θέμα της Συλλογικής Σύμβασης των Εργαζομένων, για τους ελέγχους της επιθεώρησης εργασίας, για την μετατροπή του δημόσιου αιγιαλού σε ιδιωτικό: Αύξηση των αφίξεων θέλουμε, και μετά κι άλλη αύξηση, και μετά κι άλλη και ας κολυμπάμε στα σκουπίδια και στα πλαστικά μπουκάλια εμφιαλωμένου νερού. Ας μαστίζονται τα Ιόνια από τη μαζική καταθλιπτική ανεργία του χειμώνα και την άκοπη, απλήρωτη υπερεντατική εργασία του θέρους, άκοπη από Απρίλη σε Οκτώβρη χωρίς ένα ρεπό.

Τρίτο παράδειγμα: η Χαρτοπετσέτα

Εκείνη η περιβόητη Χαρτοπετσέτα που δεν θα έπεφτε στη Λευκίμμη, εκείνη η περιβόητη δύναμη των 15 διμοιριών ΜΑΤ που δεν θα την καταλάμβανε, εκείνη η περιβόητη γκλομπιά που δεν θα προσγειωνόταν στο κεφάλι μας.

Σε θεωρητικό επίπεδο η Λευκίμμη και όλες οι Λευκίμμες της Ελλάδας και των Ιονίων θα μπορούσαν αποκεντρωμένα, δημόσια, ολοκληρωμένα και με ευθύνη της τοπικής αυτοδιοίκησης να εξασφαλίσουν χωρίς τέλη και επιπλέον δαπάνη τη μέγιστη δυνατή ανακύκλωση και διαχείριση μόνο του μικρού οργανικού υπολείμματος.

Στην πράξη, εργολάβοι καθαριότητας, υποψήφιοι μεταφορείς απορριμμάτων, φαραωνικά εργοστάσια ΣΔΙΤ, τεμπλόνια, μεσορράχια, βουνά από σκουπίδια στους δρόμους, αμιαντοσωλήνες μολυσμένου νερού, βόθροι και σούδες, υπογράφουν και σφραγίζουν την σκόπιμη απαξίωση και αναποτελεσματικότητα των δημόσιων υπηρεσιών καλώντας τους ιδιώτες να αναλάβουν επιβάλλοντας άθλιες συνθήκες εργασίας και φορομηχητικά ανταποδοτικά τέλη.

Τι λένε οι απολίτικα ίδιες παρατάξεις για το **φριχτό θάνατο εργάτη στο ΧΥΤΑ Ληξουρίου** στις 16 Απριλίου 2019, του 40χρονου πατέρα τριών παιδιών, ο οποίος δούλευε στην ιδιωτική εταιρεία «ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ ΑΕ» και προσπαθούσε να επιδιορθώσει κάποια βλάβη σε ένα μηχανήμα;

Τι λένε οι απολίτικα ίδιες παρατάξεις για το γεγονός ότι μια ιδιωτική εταιρεία είχε αναλάβει τη λειτουργία και συντήρηση του εργοστασίου επεξεργασίας απορριμμάτων, την ίδια στιγμή που η αρμόδια υπηρεσία για τον έλεγχο των μέτρων ασφάλειας του Υπουργείου Εργασίας έχει καταργηθεί και έχει μεταφερθεί στην Πάτρα;

Τι λένε οι απολίτικα ίδιες παρατάξεις για τα δεκάδες εργατικά ατυχήματα στη Κέρκυρα τα τελευταία χρόνια, στην οικοδομή, στα χωράφια, στα σουπερμάρκετ; Έχει κάποια αξία η ανθρώπινη ζωή ή μας αρκεί να φωτογραφιζόμαστε με το ωραίο μας κοστούμι και το ωραίο μας ταγέρ με φόντο τη σπιανάδα;

Πολύ σύντομα η απολίτικη επιφανειακή προεκλογική φρενίτιδα θα τελειώσει, το μαλιотράβηγμα μεταξύ των ακούσιων και εκούσιων υποστηριχτών του κεφαλαίου θα τελειώσει και αυτό. Αυτό που θα μείνει είναι το *δε βαριέσαι, το μη χαλιέσαι, το μην το παίρνεις τόσο σοβαρά, το μη γίνεσαι ξύλινος*.

Θα μείνει και κάτι άλλο. Θα μείνει και το **κοινωνικό δηλητήριο** που χύνει η **Χρυσή Αυγή** σε βάρος κάθε διαφορετικού, κάθε μετανάστη, κάθε αξιοπρεπή σκεπτόμενου ανθρώπου, θα μείνει και το **ξέπλυμά της** από τα ΜΜΕ τα κόμματα και τις παρατάξεις που διστάζουν, φοβούνται, αρνούνται να τοποθετηθούν απέναντι στη **δολοφονική δράση της**.

Αύριο, μέλλον, ελπίδα, αλλαγή, ανάπτυξη, προοπτική, ενότητα, πορεία, κίνηση, επανεκκίνηση, ανακίνηση, αναστροφή, να ζεις, ψηλά, όλοι μαζί. **Υποψήφια προϊόντα με ημερομηνία λήξης που μετακινούνται στα ράφια του πολιτικού σούπερ μάρκετ.**

Παρατάξεις τόσο απολίτικα ίδιες, όσο και απολίτικα υπέρ της επιτελούμενης καπιταλιστικής λεηλασίας.

Ένα φάντασμα πλανιέται πάνω από την Ευρώπη, την Ελλάδα, τα Μνημόνια Νησιά, το φάντασμα της **ταξικής εργατικής χειραφέτησης**. Όχι απλά σαν άμυνα στην επέλαση των καταπιεστών, αλλά σαν θετική πρόταση ανακατάληψης της εξουσίας, της κοινωνίας και της ζωής από τους πραγματικούς δικαιούχους της, τους παραγωγούς του πλούτου.

Ολόκληρη η κοινωνία χωρίζεται συνεχώς και περισσότερο σε δυο αντίπαλα στρατόπεδα, χωρίς περιθώριο ισορροπίας, ειρήνης ή συμβιβασμού μεταξύ τους.

Από την μια πλευρά οι Πετρελαϊκές Πολυεθνικές, οι Ένωση Ξενοδόχων, οι Εργολάβοι Σκουπιδιών, όσοι απασχολούν εργαζόμενους χωρίς ασφάλιση, ωράριο, μισθό.

Και από την άλλη οι άνεργοι, οι εξαθλιωμένοι, οι **απλήρωτοι** από πέρσι, οι **απλήρωτοι** επειδή αρρώστησαν, οι **απλήρωτοι** επειδή έτσι γουστάρει το αφεντικό, επειδή το κάνουν όλοι, επειδή ακόμα και αν αυτός ήθελε να είναι νόμιμος μέσα στους παράνομους θα κλείσει το μαγαζί.

Είναι **βαθιά, απλή και δομικά αγεφύρωτη** αυτή η διαίρεση. Είναι όμως και τόσο δύσκολο να δημιουργήσει στο πολιτικό επίπεδο δυο αντίπαλους πόλους, γιατί αυτή η **βασική αντίθεση** καπιταλιστή και εργαζόμενου κρύβεται ανάμεσα και πίσω από πολλές δευτερεύουσες και τριτεύουσες αντιθέσεις.

Από την πλευρά μας, **σταθερά και περήφανα** θα συνεχίσουμε στο δρόμο που πάντα βαδίζουμε, το δρόμο της κοινωνικής δικαιοσύνης και της κοινωνικής αξιοπρέπειας.

Αντικαπιταλιστική Αριστερά στα Ιόνια λοιπόν, στην κάλπη και στους δρόμους!

***ο Σπύρος Κοντομάρης** είναι Χημικός Μηχανικός, υποψήφιος Περιφερειακός Σύμβουλος με την

Αντικαπιταλιστική Αριστερά στα Ιόνια, κατάγεται από τη Λευκίμμη της Κέρκυρας και έχει διατελέσει μέλος της Διοικούσας του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδας και του ΔΣ του Εργατικού Κέντρου Αθήνας